

De Bondgenoot

Nieuwsbrief najaar 2020

COLOFON

In het hartje van Barneveld, gelegen in de Gelderse Vallei, bevindt zich een woonerf, bestaande uit 7 eengezinswoningen en 14 appartementen. In het midden daarvan ligt een gemeenschappelijke tuin met een grote ontmoetingsruimte: het Grote Huis. Dit woonerf behoort sinds 1987 toe aan Zorg-Leefgemeenschap De Bondgenoot, een plek waar momenteel 27 volwassenen en 6 kinderen wonen.

Wie veel draagkracht hebben, houden deze zorg/leefgemeenschap in stand om mensen die vastliepen en vereenzaamden een nieuw levensperspectief te bieden. Wie een beschermde woonvorm nodig heeft, vindt hier een warm-sociaal verband waarin men ertoe doet en kan participeren in het grote geheel. Alle bewoners vinden elkaar in een manier van samenwonen waar men gelukkig is met de mensen om zich heen. In de afgelopen 33 jaar heeft bijna iedereen op deze wijze zijn weg gevonden. Hiermee heeft De Bondgenoot in de brede samenleving een pilotfunctie gekregen.

E-mail: **info@bondgenoot.nl**
Website: **www.bondgenoot.nl**
Telefoon: **06-44 98 25 35**

*Opmaak: Manuel Boonzaaijer
Druk: Drukwerkdeal.nl
December 2020*

INHOUDSOPGAVE

3	Voorwoord
5	Chat tussen Elisabeth en Maria
7	Muzikale (jonge) Manuel vertelt
8	Eerst verbinden, dan vergaderen
9	Interview met Jan en Erna Ravoet
12	Kinderen op de Bondgenoot
13	Interview met Luís Zhunio
15	De oester
16	Een Bondgenoot uit Nederland vertelt
17	Een mooie zaterdagmorgen
19	Grote kring in tijden van corona
20	Bedrijvigheid en sportiviteit in de binnentuin
21	Nel en Dirk een jaar op de Bondgenoot
22	Paco, onze grijze roodstaartpegegai
23	Retraite van de Bondgenoot
24	De renovatie van de appartementen
25	Zonnepanelen op de Bondgenoot
26	Napraten over de Culturele Avond
29	Met alle zeilen bij
30	Aandacht voor elkaar
31	Persbericht: Stem van de Stille
33	Ditjes en Datjes

Foto: Met een aantal Bondgenoten dauwtrappen op een vroege ochtend in het voorjaar...

VOORWOORD

Lieve vriend(inn)en van de Bondgenoot,

Het ziet ernaar uit dat dit een vreemd Kerst en Oudjaar wordt. Veel gemeenschappelijkheid zal wegvallen. Dan wordt het belangrijk dat we zelf voedsel vinden voor mooie en goede gedachtes. Op de Bondgenoot besteden we daar extra aandacht aan. We vormen een bonte gemeenschap waarin we zorg geven aan elkaar zodat op die manier ook zij die dit het meest nodig hebben goed en menswaardig kunnen leven.

In dit Corona-tijdperk vormen we een enclave waar we in de warmte van elkaar kunnen leven. We leven zoals we gewend zijn, met die uitzondering dat we de wetten en regels die de overheid ons oplegt in acht nemen. Al was het alleen maar om de meest kwetsbare bondgenoten te beschermen. We kiezen daar bewust voor om de angst voor besmetting te bestrijden. Angst is een grotere vijand dan het virus. Het leven als een geheel is immers duizend keer meer dan de coronaplaag. Daarom willen we juist in deze tijd positief leven en veel zorg geven aan elkaar en onszelf. Zo verpaupert onze kwaliteit van leven niet. Het is belangrijk de feestdagen – en al wat het leven kostbaar maakt – bewust te maken en te verzamelen.

Op zaterdag 14 november hebben wij een Bezinningsdag op de Bondgenoot georganiseerd (in plaats van elders). We konden immers met zo'n grote groep nergens anders terecht. Het werd een prachtig gebeuren! Ons thema bestond uit twee uitspraken waarover we konden brainstormen:

Relaties heb je

Verbinding maak je

Relaties heb je in alle gradaties; vanaf de buurman tot een vriend of vriendin. Daar kunnen we blij mee zijn. Het verdrijft onze eenzaamheid. Maar verbinding voelen met iemand gaat dieper. Het verrijkt en verwarmt onze ziel. Het schept vriendschap en een diepe band tussen mensen. Een verslag van dit gesprek vind je verderop van Dirk de Bruin.

Lieve sympathisanten, de Bondgenoot als oase in deze vreemde tijden steunt op een brede laag van meelevende en dragende mensen. Door ons idealisme te delen met honderden (indirect: duizenden) mensen en instanties blijven we sterk en kunnen we nog steeds voorop lopen in de meest warme hulpverlening die mogelijk is.

Goede feestdagen gewenst; Kerst / Oud en Nieuw. Laten we blij zijn met de vriendschap en alles wat waar, goed en mooi is!

Stephen

SPIRITUELE CHAT TUSSEN ELISABETH EN MARIA

Maria: Lieve Elisabeth, in de nieuwsbrief van een jaar geleden sprak ik mijn verwondering uit dat jij er nog was. Eigenlijk doe ik dat in alle nieuwsbrieven van de laatste paar jaren. Steeds weer die bekende vraag: leef jij straks nog als het blad uitkomt? Die vraag zal ook bij bondgenootvrienden leven. Wij praten daar openlijk over, dat is zo mooi. En nu, de laatste maanden, gebeurt er iets verbluffends. Het lijkt wel of jij sterker wordt! Alsof de metastasen, die toch in jouw lijf woekeren, zich beduusd koest houden door jouw geestkracht. Wil je ons daar iets over vertellen?

Elisabeth: De verbazing en verwondering over mijn aanwezigheid op deze aarde is voor mezelf ook verbluffend. Het blijft een groot wonder. Hoe is het toch mogelijk dat de metastasen geen overwicht hebben op mijn bestaan? Het is een vraag die dagelijks met mij meereist. Ze zijn waarneembaar en voelbaar. Ik zie ze zitten. Ze maken dat de artsen en verpleegkundigen hun hoofd schudden. 'Zou het komen doordat jij het leven liefhebt?' vroeg een verbaasde arts. 'Jij bent de enige vrouw in Nederland die al tweeëneuhalf jaar met een morfine-lijn rondloopt. Hoe kan dit bestaan?'

Maria: Toen ik op de social media mijn verwondering uitsprak over jouw wonderbaarlijke weg en zei dat jij een voorbeeld was van wat geestkracht vermag in een ziekteproces, kreeg ik daarop een heel negatieve reactie van iemand. Die persoon verweet mij dat mijn uitspraak beledigend was voor veel kankerpatiënten, die tegen de ziekte strijden zonder overlevingskansen. Dit ligt natuurlijk heel gevoelig.

Elisabeth: Maria, ik vind het bijzonder dat je deze uitspraak durf te doen. In mijn lange ziekteproces begin ik steeds meer te ontdekken wat geestkracht vermag. Toen ik de diagnose borstkanker kreeg met behoorlijk wat uitzaaiingen naar mijn botten, schrok ik even. Maar toen de artsen met hun prognose kwamen: 'U heeft nog maar een paar maanden te leven', gebeurde er iets vreemds. Ik sprong van mijn stoel en zei: 'Niet u, maar ik zal bepalen hoe lang ik nog leef.' Ik was opstandig. Gerrit moest lachen, want ik klonk zo helder en sterk. Thuisgekomen liep ik naar Stephen, mijn spirituele leermeester. 'Hij zei: 'Fantastisch, geef nooit je leven uit handen. Het is jouw lijf, jouw leven en jouw geloof, doe het daar mee.' Vanaf dat moment zit ik op een spoor van innerlijke bevrijding.

Maria: En als je nu niet op De Bondgenoot had gewoond?

Elisabeth: Het leven op De Bondgenoot ondersteunt mijn lijf en geeft mij spirituele kracht. Elke Oudjaarsavond zeg jij, Maria, tegen mij: 'Wij, bondgenoten, sleuren jou door het komend jaar heen.' De artsen staan voor een groot raadsel. Ik zou al lang dood moeten zijn. Een prognose van drie maanden is uitgelopen naar zes jaar. Botpijn is een afschuwelijke pijn. Toch loop ik hier niet als een oud vrouwtje rond, maar meer als een moede hinde, die naar vriendschap smacht en deze volop krijgt. Ik loop op het scherp van de snede, het leven is voor mij een grote kunst. Ik ben zo diep dankbaar voor deze bonustijd, want zonder kanker had ik dit lopen op het scherp van de snede nooit geleerd. Als ik 's avonds de dag afsluit, kan ik in alle liefde zeggen: 'God, dank voor het rijke leven van De Bondgenoot, de bondgenoot-vrienden, de verbindingen met mensen die mijn eenzaamheid opheffen.' Het leven op De Bondgenoot leert mij open en geweldloos te zijn.

Maria: Voor je ziekte was jij op De Bondgenoot betrokken bij al het reilen en zeilen. Jij creëerde een groot netwerk van bondgenoot-vrienden en regelde bijna alles. Nu heb je een stapje achteruit moeten doen. Hoe ga je hiermee om?

Elisabeth: Dat is het moeilijkste leerproces van mijn leven. Ik wist niet dat ik zo samengegroeid was met De Bondgenoot. De Bondgenoot is mijn huis, de bondgenoten zijn mijn familie. Ook daar is de kanker goed voor geweest. Ik moest leren afstand te nemen, mij niet langer met alles te bemoeien, anderen de kans te geven taken over te nemen, durven zeggen dat het goed is wat er gebeurt, weten dat alles doorgaat, ook als ik er niet ben. Dit proces heeft me nederig gemaakt, heeft me geleerd dat niemand onmisbaar is. Stephen is hierin een wijze leermeester. Ik heb ook geen energie meer. Het bijzondere aan dit alles is, dat de Bondgenoten mij bleven accepteren als Elisabeth. Ondanks mijn afbrokkelende

gezondheid blijven zij mij betrekken in de activiteiten van het Bondgenootleven en dat ervaar ik als bijzonder. Ze hadden ook kunnen denken: jouw spel is uitgespeeld, maar zo denkt De Bondgenoot niet. Ze blijven mij liefhebben en koesteren. Dit helpt mij om het leven door mij heen te laten gaan, te genieten van de spirituele bron die De Bondgenoot mij reikt. Ik heb een kwalitatief rijk leven en elke dag is er één extra. De kanker heeft mij mild en eenvoudig gemaakt. Ik ben daar heel dankbaar voor. Neemt niet weg dat iedere dag een uitdaging is waar ik voor sta en waar ik voor wil gaan.

Dank je wel, Elisabeth!

MUZIKALE (JONGE) MANUEL VERTELT

Ik ga elke dinsdag naar accordeonles. Dat doe ik uit school om half vier en ik ga er zelf met de fiets naar toe. Bij de muziekschool. Ik moet elke dag 23 minuten oefenen, dat is uit onderhandeld met papa en mama die wilden dat ik een half uur per dag oefende. Mijn meester zei dat tien minuten genoeg was. En nu zitten we dus op 23 minuten. Ik vind het best wel leuk. Ik kan het al heel goed. En ik oefen ook vaak met mama. Want ik vind dat gezellig om samen te spelen. Ik kan het beter dan mama, hehehe, zo, dat staat er, nu weet iedereen die de nieuwsbrief leest dat ik het beter kan 😊. Ik vind het leuk om vooruit te bladeren in mijn lesboek om te kijken wat er daarna komt en dan ga ik zelf uitpuzzelen wat ik moet doen aan nieuwe akkoorden en toetsen. Als het weer een keer culturele avond is op de Bondgenoot, ga ik optreden.

Manuel de Bruin

EERST VERBINDEN, DAN VERGADEREN

Een gouden regel op De Bondgenoot is ‘eerst verbinden, dan vergaderen.’ Tot de zomer kwamen we als bestuur elke twee weken bij elkaar op de donderdagavond. In amper twee uur tijd moesten dan alle (zakelijke) punten worden besproken. We merkten dat dit ons weinig ruimte gaf om dieper op onderwerpen in te gaan en van elkaar te horen hoe het met iedereen persoonlijk gaat.

Zo ontstond de keuze om de bestuursvergaderingen te transformeren naar bestuurs-retraites. We kunnen daarvoor een locatie gebruiken op de Scheleberg, dertien kilometer van huis. Daar hebben we (ook letterlijk) meer afstand en kunnen we de dingen beter overzien. Dat bevalt ons erg goed. Vanaf oktober nemen Nel en Dirk de Bruin ook deel aan deze retraites. Hun inbreng en aanwezigheid is zowel verrijkend als verfrissend.

Elke twee weken verzamelen we ons en nemen we een hele dag of middag de tijd voor elkaar. Dat vraagt veel van ons, maar geeft nog meer terug. De basis vinden we in ontmoeting en verbinding. Hierdoor werkt de vriendschap en spiritualiteit nog sterker door in de besluitvorming. De zakelijke en praktische agendapunten worden binnen *no time* afgehandeld en we zitten vanzelf meer op één lijn. Dat betekent ook dat wij nu veel meer als een eenheid naar buiten kunnen treden. Ik kan dit ieder bestuur, waar dan ook, van harte aanbevelen!

Maartje

INTERVIEW MET JAN EN ERNA RAVOET

Erna en Jan – al vele jaren woonachtig op De Bondgenoot – voelen zich al bijna hun hele leven betrokken op andere culturen, op vluchtelingenwerk en op diaconaal werk. Jan, zoon van een Belgische ontwikkelingswerker, reisde als jong kind vanuit de Congo al dwars door Afrika en heeft daarvoor smaak voor de wereld opgedaan. Erna heeft zich als jonge vrouw al ingezet als vrijwilligster in een Asielzoekerscentrum.

Ik schuif bij hen aan tafel in hun woonkamer op huisnummer 1 en heb een boeiend gesprek met twee bevlogen bondgenoten:

Jan: Ik ben in de tachtiger jaren gaan inzien hoe inhumain de regelgeving in Nederland kan uitwerken voor vluchtelingen. Hier in Barneveld dreigde een vluchtelingengezin met al haar hebben en houden op straat te worden gezet. We hebben daar toen actie voor gevoerd, tot in de gemeenteraad, maar ik zag hoe partijschappen en tegengestelde belangen de hulp kunnen stagneren. Ik ben me naderhand gaan inzetten voor die familie en dacht dat alles goed geregeld was in Nederland, maar dat viel destijds tegen. Nu beseft ik dat solidariteit voorbij de regelgeving gaat.

Erna: Als je bij vluchtelinggezinnen aan huis komt, zie je wat er zich achter de voordeur afspeelt. Je hoort veel schrijnende verhalen, waar je wel van kan huilen. Maar gelukkig kun je ook mee feestvieren, als daar een aanleiding voor is. We zijn nu betrokken bij een aantal Eritrese families, als coach voor vestiging en maatschappelijke begeleiding, in het kader van gezinshereniging. Zo kwam ik een paar jaar geleden in contact met Aster, dochter van een Eritrese bisschop van de Orthodoxe kerk. Dat contact is uitgegroeid tot een diepe vriendschap. Zij is een spilfiguur voor de andere gezinnen en treedt vaak op als tolk.

Jan: We hebben nu een groot netwerk in Barneveld van Eritrese gezinnen. Van daaruit hebben wij de laatste tijd een gezin begeleid, waarvan de vader al vier jaar in Nederland was. Toen zijn vrouw en zes kinderen naar Nederland kwamen, maakten wij met een aantal vrijwilligers het huis in

orde, met tweedehands gratis meubels en spullen. Het was een geweldige actie, en zo mooi dat ook bondgenoten daarbij spontaan hielpen, zoals Basjan en Lise.

Erna: We verwelkomden het gezin op Schiphol, vlak voor de Corona-tijd. Dat betekende jammer genoeg dat de

moeder al snel in een isolement belandde. De kinderen konden niet naar school, dus ik begon hen hier op de Bondgenoot thuisonderwijs te geven. Dan konden ze tussendoor hier in de grote tuin spelen, en ze lunchen soms mee in het Grote Huis. Onze Douwe – die altijd goed met kinderen kan omgaan – legde al snel contact met hen. Ook de Bondgenoot-kinderen speelden met hen, al was de taal wel een beetje een barrière. We zijn nu weer met een nieuw gezin in contact, waarvan Aster zei: ga daar eens een kijkje nemen. Dat was goed; de oudste zoon van tweeëntwintig – die hier al langer is – vroeg ons; kunnen jullie me helpen? Hij is zijn familie ontgroeid, wil graag zelfstandig wonen en studeren.

Jan: Wij hebben hem een plek aangeboden op De Bondgenoot. Dat heeft hij serieus in overweging genomen, maar inmiddels heeft hij een andere keuze gemaakt.

Het mooie is dat Luís (en zoons Ismael en Sayri) deze jongen kent. Luís voetbalt op zondagmiddag met veel buitenlandse jongens, zoals ex-bewoner Ali Rezaie, Emmanuel, en een paar Syrische jongens. Hij is echt een contactfiguur voor hen.

Wat doet het jullie persoonlijk om je zo in te zetten voor vluchtelingen?

Erna: Het geeft mij veel duidelijkheid over de vraag: hoe kan ik er zijn voor mensen in nood? Dat is al lang een groot verlangen in mij. Ik wil op deze

manier mens zijn in de wereld en betekenis geven aan het leven. Het is een leerschool voor me, want soms weet ik echt niet wat ik moet doen als ik op weg ben naar zo'n gezin, maar de goede manier dient zich vanzelf aan wanneer ik vanuit de goede Geest de mensen benader. Het is ook altijd wederkerig, want ik ontvang ook veel van de vluchtelingen. Het verrijkt mij te zien hoeveel veerkracht deze mensen vaak hebben, hoe zij open staan voor ontmoetingen.

Jan: Ik zie dit werk als complementair aan De Bondgenoot. Betrokken op elkaar, en toch op afstand. Dat leer ik in onze leefgemeenschap. Een houding van ontmoeting en medeleven. Dat besef verscherpt zich door de jaren heen, ja, ik weet zeker dat De Bondgenoot mij daarbij geholpen heeft. Ik leer die geest uit te dragen naar buiten. Kijk, ik praat niet zo snel over het weer, maar wel over diepere dingen.

Erna: Ik denk dat het andersom ook werkt: Wat wij leren, heeft ook weer invloed op De Bondgenoot. En verder zijn Jan en ik op dit gebied een geweldig team samen, ieder vanuit een eigen invalshoek. We staan midden in de wereld, zoals ook De Bondgenoot midden in de wereld staat.

Veel dank, Erna en Jan, voor dit fijne gesprek!

KINDEREN OP DE BONDGENOOT

Veel leefgemeenschappen in Nederland hebben de regel bij nieuwe bewoners dat er positief op leeftijd wordt gediscrimineerd. Dat is heel begrijpelijk, want wat is een leefgemeenschap zonder jeugd? Gelukkig voor ons is de verjonging de laatste jaren geheel natuurlijk verlopen. Opeens meldden zich meer twintigers aan en kwam er - oh wonder! -, een gezin met 3 jonge kinderen (Manuel, Noëmie en Fiona) bij ons wonen. Eva was al in 2018 geboren en Sayri en Ismael voetballen gelukkig al langer op ons grasveldje. Begon ik me net zorgen te maken of we geen bejaardenclub werden, kwamen er opeens overall kinderen vandaan. Hoe mooi is dat! Erna en Jan helpen een Eritrees gezin met 6 kinderen en die komen ook regelmatig spelen en leren op de Bondgenoot. Daarnaast is er intussen een mooi aantal kleinkinderen bijgekomen die regelmatig om de hoek komen kijken. Het is echt zo'n verrijking al die kindergeluiden en die ontwapenende gezichten, dat is onbeschrijflijk. En weet je wat me nu zo opvalt? Dat de ouderen onder ons alleen maar jonger lijken te worden! Natuurlijk door de goede geest die hier heerst, maar misschien ook wel door al die kinderen om ons heen.

Liesbeth

Vlnr: Ismael, Sayri, Eva, Manuel, Fiona, en Noëmi

INTERVIEW MET LUÍS ZHUNIO

Luis woont al tien jaar met Marijn en hun twee jongens Ismael (13) en Sayri (11) in onze Leef-zorggemeenschap. Hij is een man die sterk leeft vanuit zijn gevoel. Als Ecuadoriaan heeft hij een heel proces achter de rug om zich in Nederland te vestigen, de taal te leren en zich op De Bondgenoot thuis te voelen.

Op een mooie herfstmiddag zitten we samen op de bank op het terras voor het Grote Huis. De zon werpt zijn licht op de gouden bomen rondom ons. Met zijn zachte, vriendelijke stem vertelt Luís:

Elke dag ben ik dankbaar dat ik leef. Ik maak me nooit druk over kleine zaken. Eigenlijk ben ik niet zo'n prater; áls ik praat, doe ik dat liever over diepere dingen. Ik houd niet zo van geklets of: (lacht) van klagen, zoals Nederlanders doen, over het weer of geld.

Hier is alles zo goed geregeld, in Ecuador niet, er zijn nauwelijks sociale voorzieningen. Familie is er daarom heel belangrijk. De familie is er altijd voor jou, je mag zomaar mee-eten, er is steeds die gastvrijheid, en gemeenschapszin. Dat zit in de cultuur. Dingen samen doen. De jongens in ons dorp hielpen bijvoorbeeld allemaal om een nieuw huis te bouwen voor iemand wiens huis verbrand was.

Gemeenschapszin, dat is dus belangrijk voor jou?

Daarom zijn Marijn en ik op de Bondgenoot komen wonen. Ik miste het dat mensen in je eigen buurt of straat je groeten als je elkaar tegenkomt. Hier op De Bondgenoot ontmoeten we elkaar en kunnen we samen dingen doen.

Je hebt je ook met veel warmte ontfermd over de buitenlandse bewoners hier, zoals Emmanuel en Ali Rezaie.

Als buitenlander in Nederland begrijp je elkaar beter. Er is als vanzelf een klik, want je moet dezelfde moeilijkheden overwinnen. (lacht) Zelfs wildvreemde Afrikanen lachen hier op straat naar me.

Wat betekenen jouw zoons voor jou?

Soms zit ik heel stil op de bank en dan vragen ze: 'Wat is er, papa?' Maar dan zit ik te beseffen hoe dankbaar ik ben dat zij in mijn leven het grootste cadeau zijn dat mij is overkomen! Het zijn prachtige jongens, altijd bereid om een ander te helpen. Ze nemen steeds meer hun plek in hier.

Jij hebt als Ecuadoriaan een lange weg afgelegd.

In Ecuador heb ik een universitaire studie gedaan en werkte ik als supervisor voor de veiligheidsafdeling van penitentiaire instellingen in zes provincies. Ook was ik voorzitter van de vakbond van het gevangenisstelsel. Ik reisde veel, schreef projecten voor gedetineerden en hield me bezig met de financiering ervan. Ik had ook veel en direct contact met de gedetineerden.

Hield je van je werk?

Ja. In de omgang met de jongens vroeg ik nooit naar hun delicten. Dat verbaasde hen. Anderen (zoals advocaten) moesten dat wel. Maar ik wilde hen onbevangen tegemoet treden en hen als mens zien. Ik begreep heel goed dat veel jongens vergrijpen hadden gepleegd – zoals stelen - vanuit hun schrijnende armoede.

Ze vertrouwden jou?

Op een dag braken er rellen uit in de mannengevangenis, in een periode dat ik tijdelijk

werkzaam was als directeur van de vrouwengevangenis elders in de stad. Het was heel bedreigend, matrassen werden verbrand, en er was veel geschreeuw, er was geweld. De tv kwam opnames maken. Toen wilden de leiders van de opstand alleen met mij te praten. Eén van hen wou me toch kwaad doen, maar de ander zei dat ik te vertrouwen was en oprecht. Ik stond hen toe dat zij hun verhaal vertelden aan de tv journalist en kon daarmee de situatie redden.

Hier in Nederland heb je ook nog in de gevangenis gewerkt, he?

Ja, dat was een stage, in 2007, in Noord Brabant. Maar toen was voor mij de taalbarrière nog te groot.

En nu leef je op de Bondgenoot.

Het is de herkenning van gemeenschap. Het gaat erom dingen samen te doen en klaar te staan voor een ander. In het begin was ik nog veel van huis vanwege mijn werk. Dat voelde niet fijn. Ik moest om vijf uur op vanwege mijn baan bij de Post. Ik voelde me weleens schuldig dat ik hier weinig kon bijdragen. Nu volg ik een HBO studie ICT. Ik ben meer thuis en heb ook meer tijd voor het gezin, en voor de Bondgenoot.

Daar zijn we heel blij mee.

Luís kijkt voor zich uit en zegt dan glimlachend: 'Je moet beseffen dat je lééft.'

Dank je wel, Luís, voor dit fijne gesprek!
Maria

Luis met zijn gezin: Ismael, Marijn en Sayri

DE OESTER

Iedereen die op De Bondgenoot komt wonen, is op zoek naar wat waarde geeft aan het leven.

Stephen noemt dat de ontdekking van iets heiligs.

Een leefgemeenschap zonder ideaal, zonder bewustzijn van iets heiligs, is een teleurstellend oord.

Het mooiste van een leefgemeenschap is dat je met elkaar op zoek bent naar zaken waar je alleen niet bij komt. We willen daarom in De Bondgenoot de grote woorden als vriendschap, schoonheid, liefde, vrede, het Goede of Grote Leven steeds opnieuw ontdekken.

Dat verdrijft de grauwsliuer over ons bestaan.

In de oester van De Bondgenoot hebben zich in de loop van de tijd drie parels gevormd: Vriendschap, het Goede Leven en het gesprek over het leven (De Grote Kring).

(Uit: "Leven en wonen op één erf", Stephen Boonzaaijer)

EEN BONDGENOOT UIT NEDERLAND VERTELT

Mijn ervaring op de Bondgenoot

Van oktober 2009 tot juni 2010 woonde en werkte ik 8 maanden bij YASAP, een stichting met een kindertehuis en projecten op West-Timor. In oktober 2009 ontmoette ik Gerrit en Elisabeth daar. We zaten samen met de kinderen van het kindertehuis op de veranda van het huis. We dronken thee, Gerrit natuurlijk kopi tubruk (koffie). Het was bloedheet, zoals altijd vlak voor de regentijd. Het werd al donker. Opeens kreeg een van de jongste kinderen, Frengki, een toeval. Wat was ik toen blij dat Gerrit en Elisabeth er waren! Met steun van hen werd hij naar het ziekenhuis gebracht. Voor mij was dat het begin van onze vriendschap. Met Frengki is het gelukkig allemaal goed gekomen!

Een aantal maanden later kwam Gerrit alleen. Met vier kinderen zat ik op de stoeprand bij het vliegveld op hem te wachten. We zaten te kletsen en de kinderen deden klapspelletjes. Een mooi tafereel dat Gerrit graag aanhaalt. Gerrit bleef een paar dagen. Ik herinner me de mooie open gesprekken op de veranda. Dat verstevigde onze band.

Als je Gerrit en Elisabeth kent, kan het niet anders dan dat je ook De Bondgenoot leert kennen. Sinds 2011 kom ik een paar keer per jaar op De Bondgenoot. Vaak voor vergaderingen over Indonesië, maar ook wel gewoon voor vriendschappelijke bezoeken aan Gerrit en Elisabeth.

Ik verheug me altijd op de lunch in het Grote Huis van de Bondgenoot. De ontmoetingen met de Bondgenoten zijn altijd warm. Ik voel me meer dan welkom! Het is zo fijn om een stukje mee te kunnen lopen met de bewoners!

Een keer was ik aanwezig bij de Grote Kring. Wat was dat bijzonder! Ik zag mensen die elkaar uit laten spreken, oprechte interesse in elkaar hebben, luisteren om te begrijpen. Wat een mooie verbinding!

Ik voel me een bevoorrecht mens dat ik zo nu en dan om het hoekje mag kijken van De Bondgenoot!

Linda Waanders

Linda, met ibu Ros en ibu Irene

EEN MOOIE ZATERDAGMORGEN

Op een dag liep Stephen langs het plantsoentje naast de ingang van het Bondgenootterrein. Het viel hem op dat de planten die daar gemeente aangeplant waren, weer eens allemaal vertrapt waren. Het zag er niet uit. Toen hij dat in de kring vertelde, vielen anderen hem bij. Maar verder gebeurde er niets met de opmerking.

De oude situatie: nogal kaalgetrapt

Totdat Liesbeth op een morgen tegen Jan en mij zei: ‘Jongens hier moeten we wat mee. Zou het niet leuk zijn om zaterdag met alle bondgenoten, terwijl Stephen en Maria hun vrije weekend hebben, het plantsoen aan te pakken, als verrassing?’

Daar voelden wij allebei wel wat voor. We gingen er gelijk mee aan de slag. Ik belde Gisbert, oud-bewoner en hovenier, om een plannetje te maken. Een dag later lag er een plantplan klaar. Vrijdagmiddag kwamen de planten aan. Zaterdag was iedereen al vroeg (voor een zaterdag) uit de veren en stonden we klaar met schop, schoffel en hark. Aan het werk!

Om half elf waren de oude planten geroid en op dat moment riepen Maartje en Manuel dat ze de koffie klaar hadden met iets lekkers erbij. Na de pauze ging iedereen weer aan het werk. Eerst werkten we zakken met aanplantgrond

door de bodem. Daarna konden de kleine en grote kinderen de plantjes op de plaats zetten onder leiding van Alie. Na een uur hadden we met z'n allen de 750 planten van hun potjes ontdaan en in de grond gezet. Tot slot zetten Jan en Erna en de anderen rondom een haag van laurier.

We hadden veel bekijks. Veel burens die langs kwamen stonden bewonderend te kijken

wat wij allemaal aan het doen waren. Zelfs de wijkagent kwam een kijkje nemen en knikte goedkeurend vanuit zijn dienstwagen.

Maandagmiddag kwamen Stephen en Maria terug van weekendje weg. Ze waren laaiend enthousiast toen ze zagen wat voor een metamorfose er had plaats gevonden.

Bertus

De nieuwe situatie: vol met nieuwe plantjes. Wat zal dat uitbundig bloeien, komende lente!

GROTE KRING IN TIJDEN VAN CORONA

“Hoe zullen we bij elkaar komen?”

“Hoe geven we de grote kring praktisch vorm?”

“Hoe kunnen we elkaar toch blijven ontmoeten in de kring, maar wel op zo'n manier dat het verantwoord en goed is voor een ieder?”

Deze vragen kwamen al gauw op toen we hoorden over het coronavirus en de maatregelen die er genomen werden om het virus in te perken. Vóór de coronatijd, toen het “normaal” was, gebruikten we minder dan de helft van de ontmoetingsruimte in het Grote Huis. Maar vanaf maart besloten we de hele

ruimte te benutten. Op ruime afstand van elkaar maar toch niet zo groot dat je elkaar niet meer kunt verstaan, vormen we vanaf deze tijd de grote kring. (Bovendien hebben we een krachtige luchtreiniger voor het grote huis aangeschaft die, mede door middel van ionisatie, eventuele virusdeeltjes neutraliseert. Uiteraard ventileren we ook goed.)

Het is mooi en kostbaar dat de grote kring toch door kon en kan blijven gaan. In deze tijd waarin mensen meer op zichzelf worden/werden terug geworpen, is het fijn om een plek te hebben waar je elkaar kunt zien en dingen met elkaar kunt bespreken. Een kring waar je op adem kunt komen en elkaar kunt inspireren.

Over de kring zei Stephen Boonzaaijer kortgeleden iets bijzonders. Hij vergeleek hierin de kring met een orkest. Elke speler heeft hierin een plek. Ieder mag spelen en meedoen met haar/zijn eigen klanken. En samen probeer je er iets moois van te maken. Er is niet één iemand die de muziek maakt maar samen maak je er een mooie symfonie van.

Margreet

BEDRIJVIGHEID EN SPORTIVITEIT IN DE BINNENTUIN

Schommelen, het blijft heerlijk. Je ziet in de grote tuin niet alleen kinderen regelmatig vrij en blij heen en weer deinen, maar ook volwassen bondgenoten. Toen de grote houten schommel rot bleek te zijn, is er al snel het initiatief ontstaan door de gezinnen op De Bondgenoot om een nieuw exemplaar te realiseren. Deze is begin van de zomer in een paar uur neergezet. Wat een mooie en gezellige samenwerking was dat! Het is weer zo'n typisch Bondgenoot-momentje waarin de kracht en de schoonheid voelbaar is van dingen samen creëren. En wat was het genieten voor de kleine (en grote) bewoners om de nieuwe schommel uit te proberen. Bijzonder aan deze nieuwe aanwinst is dat er drie schommels in plaats van twee zijn en dat betekent dat de kinderen van Nel en Dirk heerlijk met z'n drieën tegelijk kunnen schommelen.

Naast schommelen wordt er ook flink gevoetbald in de tuin. De broers Ismael (13) en Sayri (11) zijn fanatieke voetballers. De bal rolt dan ook regelmatig de voordeur uit bij huisnummer 9 en zo de binnentuin in. De twee berken en de schommelpalen doen dienst als goal en spelen maar! Andere Bondgenoten krijgen regelmatig de bal spontaan voor hun voeten en trappen, bedoeld of onbedoeld, een balletje mee. Soms ontstaan er in de zomeravonden spontane partijtjes en laten bewoners zich van een hele andere kant zien.

Marijn

NEL EN DIRK EEN JAAR OP DE BONDGENOOT

Afgelopen 21 juni vierden we een mooi feest. Nel en Dirk de Bruin met hun drie kinderen woonden precies een jaar op De Bondgenoot en het echtpaar vierde ook hun 12 ½ jarig huwelijk. Het was een stralende zondag. Op het grote terras van De Bondgenoot konden we allemaal op gepaste

afstand en toch gezellig met elkaar lekker in het zonnetje zitten.

Nel in een mooie jurk en Dirk in een deftige korte broek met bijpassend overhemd ontvingen ons met allerlei zelfgemaakte lekkernijen. Twee grote pannen met heerlijke soep, lekkere hapjes, heerlijke broodjes... Via het televisiescherm lieten ze een serie foto's zien van hun eerste jaren samen en de geboorte van hun kinderen.

Al is het jaar voorbijgevlogen, we vergeten niet snel hoe het gezin in Barneveld

terecht kwam. Via de website van de OSG (Oecumenische Streekgemeente) kwamen ze op het pad van De Bondgenoot. Na de eerste kennismaking waren ze erg enthousiast. Zo ook wij als bewoners. Gelukkig kwam door enig toeval een huis vrij en daar ging het gezin een paar maanden proef wonen. Dat smaakte naar meer en zelfs al zouden Dirk en Nel weer in Huis ter Heide willen gaan wonen, dan hadden ze hun kinderen, Manuel, Fiona en Noëmi, niet meegekregen, want die voelden zich al helemaal thuis op De Bondgenoot.

We hebben Nel en Dirk van harte toegezongen en Maria bood hen namens ons allen een mooi boeket bloemen aan. Ook sprak ze uit hoe fijn het is dat het gezin helemaal past in onze Leef-zorggemeenschap en dat de Bondgenoten zo gelukkig zijn met hun komst naar Barneveld.

Bertus

PACO, ONZE GRIJZE ROOD- STAARTPAPEGAAI

Onze Davien is gek op Paco, onze papegaai. Net als Douwe die elke morgen met Paco een vriendschappelijk gesprekje houdt, gaat ook Davien heel persoonlijk met de vogel om en geniet daar intens van. Hij laat zich door haar aaien en verzorgen. Ze is heel blij als ze elke keer een stukje terrein bij hem wint. Paco ziet er dan ook heel gezond en tevreden uit.

Davien:

Is deze grappige papegaai alleen een uitstekende imitator of toch een sociaal dier met een verbindende factor? Op deze vraag zou ik graag wat verdieping willen geven. Deze vogel met zijn mooie kleuren komt voor in Afrika en leeft in groepsverband in tropische regenwouden. Hij kiest een partner voor het leven en is dus monogaam. Paco is een sociaal dier en enorm intelligent. Voor mij persoonlijk houdt sociaal gedrag en verbinding maken met Paco sterk samen met gedragsregels binnen de natuurlijke norm van de vogel zelf. Maar je moet ook rekening houden met de omgevingsfactoren. Als ik contact maak met Paco doe ik dat vanuit wederzijdse acceptatie en liefde; daarin blijf ik altijd binnen de grenzen van Paco's gedragsregels. Praten en fluiten vindt hij erg leuk, net als piepjes nadoen van apparaten in het Grote Huis.

Het douchen vindt hij maar zozo, maar hij begint het stap voor stap te accepteren. Ik voel Paco goed aan. Dat is wel essentieel want dan kan ik pas echt communiceren en verbinding maken. Deze ontdekking en ervaring is echt wonderbaarlijk voor mij (en ik denk voor ieder mens.)

RETRAITE VAN DE BONDGENOOT

Op zaterdag 14 november hebben we als Bondgenoot een retraitsdag gehouden. Een uitdaging, om in alles de coronamaatregelen in acht te nemen, maar daar zijn we intussen bedreven in. Het is een dag om met elkaar na te denken en te praten over het onderwerp ‘verbinding.’ We beginnen met een gezellig gezamenlijk ontbijt, in het besef dat deze dag aan elkaar is gewijd. Iedereen is aanwezig!

Na het ontbijt leidt Stephen het onderwerp in. De kernzin van de dag is *‘relaties heb je, verbinding maak je’*. In kleine groepjes praten we eerst over: welke relaties heb je en hoe belangrijk zijn ze voor je? Heb je er veel aan of weinig? Belangrijk is dat we openhartig durven zijn en open het gesprek aangaan. Ieder van ons heeft in dit thema een eigen geschiedenis en ontwikkeling doorgemaakt. Ten opzichte van de Bondgenoot spreken we uit hoe bijzonder het is om op een plek te wonen waar vriendschap heerst en acceptatie van elkaar, als goede tegenhanger van eenzaamheid.

De lunch is heerlijk met zelfgemaakte soep, salade en hartige taart. Mooi dat Bondgenoten hun best hebben gedaan iets lekkers klaar te maken en daarin positief bijdragen aan de kwaliteit van de dag.

’s Middags gaan we door over het onderwerp ‘verbinding.’ Verbinding maak je en geeft de kwaliteit van de relatie aan. Wat zijn wezenlijke verbindingen voor je? Hoe kun je meer verbinding maken? En wil je dat, kun je dat, of wat houdt je tegen? In kleine groepjes praten we hier over door. Wat veel terugkomt is de angst voor afwijzing en de moed die nodig is om echte verbinding aan te gaan. Echte verbinding is niet vanzelfsprekend. Wie gekwetst is vanuit eerdere relaties heeft de neiging om zichzelf te beschermen: liever een arm leven met weinig teleurstellingen dan een rijk leven met kans op teleurstellingen. Hoe logisch dat ook klinkt, aanlokkelijk is dat niet. Gelukkig hebben we op de Bondgenoot een alternatief en beoefenen we de kunst om voor een rijk leven te gaan. We scheppen met elkaar een mooi leefklimaat, waarin we blij zijn met elkaar en er helemaal mogen zijn. We zijn allemaal mensen met gebreken, maar we kunnen elke dag kleur en invulling geven aan een rijk leven.

We sluiten de dag af met een gezamenlijk diner van de Chinees. We smullen van het heerlijke eten en van alle tafels klinkt blij geroezemoes. Het is een feestelijke dag met ontmoeting en verdieping. Dat geeft het leven op de Bondgenoot glans en weer nieuwe inspiratie voor de toekomst.

Dirk

DE RENOVATIE VAN DE APPARTEMENTEN

Theo en Douwe zijn als vrijwilligers bezig met het renoveren van de appartementen op De Bondgenoot. Inmiddels hebben ze weer twee appartementen in orde gemaakt en die zien er prachtig uit.

Theo:

Ik vind het fijn om de appartementen zo mooi mogelijk te maken voor de Bondgenoot en onze nieuwe bewoners. Ik doe veel verschillende dingen die ik voorheen nooit zou hebben gedaan. Ik leer hier veel van, zoals nieuwe elektra aanleggen, kranen aansluiten, douchebakken en douchecabines installeren en keukens plaatsen. Daarnaast vind ik het schilderen ook leuk maar dat is iets wat ik al goed kan. Ik merk ook dat we een zekere routine krijgen in bepaalde dingen en dat het steeds sneller gaat.

Douwe:

De afgelopen tijd heb ik mij voornamelijk bezig gehouden met het repareren van kozijnen. Dit is precisiewerk en vraagt veel tijd. Het resultaat is mooi geworden en de kozijnen kunnen er weer jaren tegen.

Samen komen wij veel uitdagingen tegen bij de renovatie en door teamwork kunnen we deze goed oplossen.

Bert, onze Bondgenoot-vriend, helpt ook af en toe mee met de klus!

ZONNEPANELEN OP DE BONDGENOOT

Het idee leefde al een tijdje: de aanschaf van zonnepanelen. Begin dit jaar besloten we echt eens spijkers met koppen te slaan en werd er een werkgroepje gevormd, bestaande uit Dirk, Jan, Marijn, en Manuel.

We kwamen uiteindelijk bij een installateur in Veenendaal, die, grappig genoeg, gevestigd is aan de 'Kernreactorstraat'. Je verzint het niet...

Een paar gesprekken met hun vertegenwoordiger maakte ons flink wat wijzer: over de verschillende systemen en wat voor elk pand het juiste aantal panelen zou zijn.

In juni begon men aan de klus en toen het klaar was, hadden we direct profijt van de zonovergoten zomer.

De eengezinswoningen hebben 9 panelen, alle appartementen tezamen 24 panelen, en het Grote Huis 21 panelen.

Zo komen we in totaal over de 100 panelen en dat is goed voor een jaarlijkse opbrengst van bijna 30.000 kWh, ofwel een Co2-besparing van meer dan 10.000 kilo!

Dat voelt goed, om op deze manier een steentje bij te dragen aan een klimaat neutrale leefstijl, al lijkt het misschien voor sommigen een druppel op de gloeiende plaat. Maar toch: alle beetjes helpen! En het gaat ook uitstekend samen met wat op de Bondgenoot op een hoog vaandel staat: Bewust leven.

Manuel.

Een deel van de panelen op het grote huis.

NAPRATEN OVER DE CULTURELE AVOND

Maria: Op 15 februari hebben we de jaarlijkse Culturele Avond georganiseerd. Wat een tijd geleden alweer! Hoe vond jij het, Liesbeth?

Liesbeth: Nou, het was kort gezegd weer hilarisch, gevoelig, dapper, ontroerend, prachtig en uitbundig. Veelzijdig en sprankelend als altijd, onder leiding van de bezielande presentatoren Bertus en Lise. Wat waren die op dreef! Ik spreek in superlatieven en daarmee is voor deze avond niets te veel gezegd.

Maria en Liesbeth

Manuel en Dirk

Maria: Het thema was: "Met alle zeilen bij." Maartje en ik hebben dat lied aan het begin gezongen, op de piano begeleid door Manuel, op de melodie van "The winner takes it all" van Abba. Iedereen zong het refrein mee. Zo kwam de stemming er lekker in.

Liesbeth: Ja, dat thema kwam die avond helemaal uit de verf. Alleen al dat toneelstukje van de familie de Bruin, waarin kleine Manuel als kapper de boel verprutst, maar ook weer redt was briljant!

En die geweldige act "Roodkapje", door Erna als de verontwaardigde wolf en Jan, het Belgische Roodkapje. Het verhaal werd volledig op zijn kop gezet, waarbij Roodkapje niet zo braaf bleek te zijn. Fantastisch gespeeld. Als ik sip ben, kijk ik het terug op film en word dan acuut weer blij!

Maria: Daarnaast zie ik Emma weer voor me

met haar natuurlijk talent tot optreden en zingen.

Emma

Roodkapje en de Wolf

Bertus

Bertus die een gitaarsolo met lied aandurfde en de nachtegaal-stem van Maartje, begeleid door Manuel op de piano, en later Maartje met Ige in de “The phantom of the opera.”

Liesbeth: Ja, de muziek was weer heerlijk, ook van die barbershop-groep van Niels, vijf zingende heren, laaiend enthousiast. En niet te vergeten dat lied van jou, Maria, met die gitarist; ‘t Is over,’ uit “Heerlijk duurt het langst.” Wow!

Maria: En de cantorij met een vierstemmig ‘Yesterday’; wat hebben we daar hard op geoeffend!

Liesbeth: En laten we Lise en Stefan niet vergeten die weer een

geestige en ondeugende act hadden over de spirituele liederen die ze in een swingend jasje ten beste gaven.

Maria: En Jan en Eunice die ons verrasten met een mooi stuk voor piano en viool.

Liesbeth: Bijna iedereen had een act! Zelfs Elisabeth en Gerrit met een leuk stukje “eieren en zwarte kousen”.

Maria: En jij droeg trouwens ook een heel mooi zelfgemaakt gedicht voor. En Alie was er weer met twee gedichten waarvan één van onze Bondgenootvriendin Tjitske Jansen. Heel mooi.

Lise en Stefan

Ige en Maartje

Liesbeth: En ik heb me naar gelachen over onze eigen act samen. Ik speelde mezelf en jij was een zogenaamde vriendin, vooringenomen en sceptisch, die een kijkje neemt op De Bondgenoot en na wat gepruttel helemaal omslaat.

Maria: Haha, die act houden we erin.

Liesbeth: Het slotnummer was echt geweldig! Een soort Indianendans op de muziek van "The Lion's King," met een overtuigende imitatie van een aap door Davien.

Wat een inzet van iedereen! Alles vanuit het hart voor het voetlicht gebracht én vooral met heel veel plezier en ontspanning. Het grote huis zat propvol publiek, waarvan velen buiten de Bondgenoot, die hier –net als wijzelf– nog lang over hebben nagepraat.

Davien

Een deel van het (erg enthousiaste) publiek

MET ALLE ZEILEN BIJ!

Lied van de Culturele Avond

**Het leven is een kunst
Dat valt niet te ontkennen
Soms is er tegenwind
Waar jij je ook bevindt**

**Met alle zeilen bij
Van heel de Bondgenoot
Wordt dit een heerlijk feest
Dus geef jezelf maar bloot**

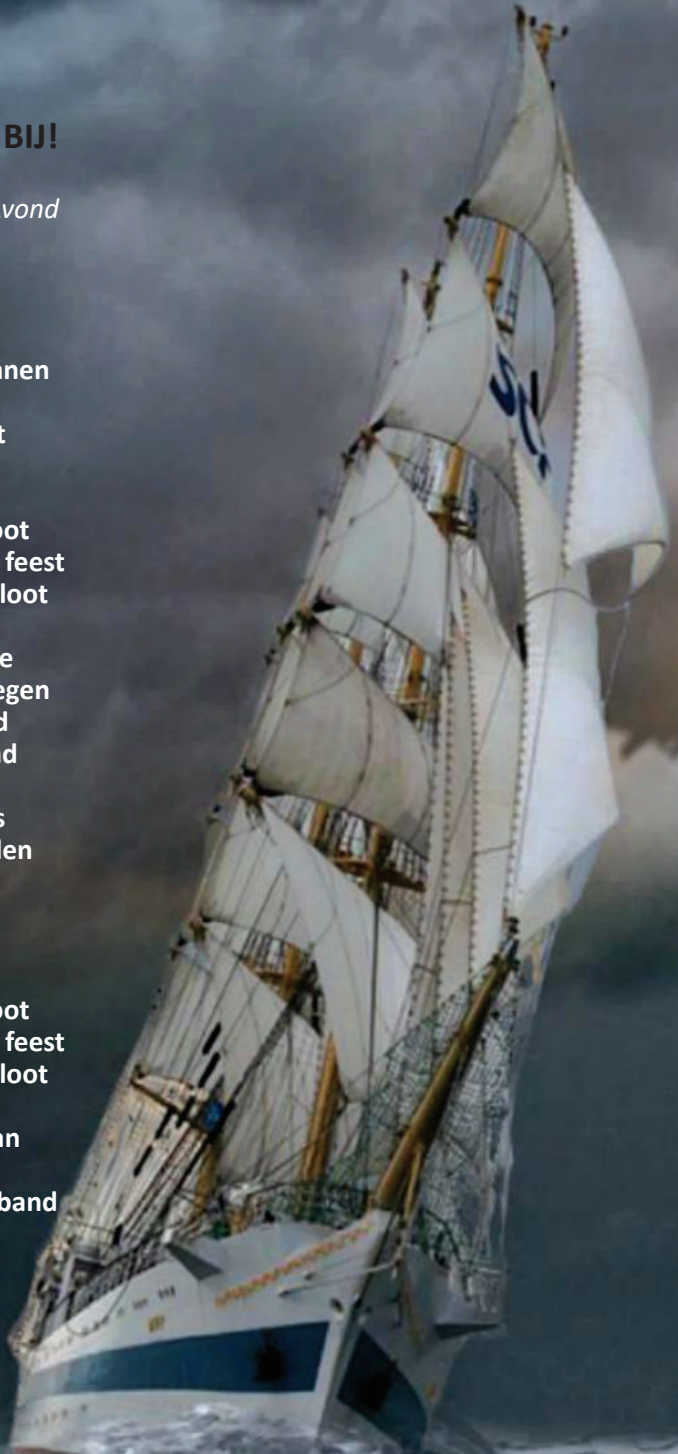
**Het leven valt niet mee
Soms zit het je goed tegen
Dan lijkt je wel verblind
Een speelbal in de wind**

**Vandaag laat je dat los
Je pakt de goede winden
Zet alle zeilen bij
En voel je vrij en blij!**

**Met alle zeilen bij
Van heel de Bondgenoot
Wordt dit een heerlijk feest
Dus geef jezelf maar bloot**

**Laat zien dus wat je kan
Aan creativiteit
En spring maar uit de band
Geniet er volop van!**

Tekst: Maria Boonzaaijer

AANDACHT VOOR ELKAAR

In deze gekke tijd, waarin afzondering en eenzaamheid op de loer liggen, zie je gelukkig dat er verschillende acties op poten worden gezet om dat tegen te gaan.

Vanuit de landelijke actie "Aandacht voor elkaar" was gemeente Barneveld op zoek naar 7 kunstwerken met dit thema (om op gratis te verspreiden ansichtkaarten te zetten).

Stichting Kunst Collectief Barneveld, waar onze eigen kunstenaar Manuel ook bij betrokken is, pakte het idee over en organiseert een 'pop-up expositie' in het Open Atelier te Barneveld, om zo meer (dan slechts 7) kunstenaars de gelegenheid te geven hun werk te laten zien.

*Deze expositie, ook "Aandacht voor elkaar" geheten, is gratis te bezichtigen **vanaf 11 december t/m 30 januari op de vrijdagen van 11.00 tot 16.00 uur en de zaterdagen van 13.00 tot 16.00 uur.***

*Adres: **Jan van Schaffelaarstraat 6, 3771 BT, Barneveld** (het voormalige winkelpand van Coolcat).*

Manuel: Ik was te laat om werk te maken en in te leveren voor de kaarten-actie. Daarom was ik blij alsnog wat te kunnen doen voor de expositie. Inspiratie was snel gevonden: Michelangelo's werk in de Sixtijnse kapel; de handreiking van God naar Adam. Een toonbeeld van liefde en aandacht, of je nou religieus bent of niet. Ik zocht twee andere handen als model, die, anders dan God en Adam, elkaar *wel* heel licht aanraken. Aanraking in tijden waarin dat helaas verboden is, gesymboliseerd door die geel/zwarte streep op de achtergrond. Het is mijn manier om te zeggen: Laat je gezonde verstand werken en je hart spreken en wees er voor die ander wanneer dat nodig is.

"Handreiking (in tijden van corona)", olieverf op linnen, 30 x 40 cm

PERSBERICHT: STEM VAN DE STILTE

(door 'Ambilicious', uitgever van verhalen)

'Stem van de Stilte' doorbreekt de stilte

Elisabeth Riphagen was 38 jaar toen haar vader Gerard Cornelis Hamoen (1906-1985) op 78-jarige leeftijd overleed. In de aanloop naar diens dood sprak de auteur dagelijks met haar vader over diens roerige en onstuimige leven en de kanker die daar uiteindelijk een einde aan maakte. Dertig jaar later besloot zijn dochter om de keukentafelgesprekken met haar vader te verwerken in haar vijfde boek, de roman 'Stem van de Stilte'.

Het verhaal:

In haar boek schetst Elisabeth Riphagen op integere wijze het beeld van een man die tegen de achtergrond van twee wereldoorlogen en grote maatschappelijke veranderingen, onlosmakelijk verbonden was met zijn tijd. Zonder schroom, eerlijk en vol hartstocht vertelt Gerard Cornelis Hamoen over onder meer de oorlogsjaren, de armoede waarin hij opgroeide en zijn ontluikende seksualiteit.

Wanneer zijn leven in balans lijkt, wordt hij getroffen door een noodlottig ongeval. Hij wordt doof. Op een bijzondere wijze weet hij boven zijn doofheid uit te stijgen en hier geen slachtoffer van te worden. Zijn geloof blijkt hierbij een ijkpunt.

De auteur:

Elisabeth Riphagen is theologe, verhalenverteller, ontwikkelingswerker en auteur van verschillende boeken. Jarenlang heeft zij gewoond en gewerkt in Indonesië. Veelal in afgelegen en arme gebieden.

Eerder verschenen van haar 'Zoekend onder een vreemde hemel', 'Achter de eeuwige glimlach' en 'Vliegen zonder vleugels'.

In haar boeken ontmoeten we Elisabeth op haar veelvuldige reizen naar Indonesië. Hoewel zij en haar man tientallen projecten hebben begeleid en uitgevoerd op verschillende eilanden, zijn het juist de families en hun diepste geheimen die zij integer met de lezer deelt.

Informatie:

ISBN : 978-94-93210-33-2

Prijs : € 19,95

Info : Inanna van den Berg

uitgever@ambilicious.nl

+31 6 112 08323

www.ambilicious.nl

Ambilicious
Uitgever van verhalen

STEM VAN DE STILTE

Elisabeth Riphagen

Foto: Barneveldse Krant

DITJES & DATJES

Wist je dat?

- Emma een kat heeft die zich elke dag verwarmt aan de deksel op de hot tub van Elisabeth? En dat haar kat waarschijnlijk meer dan negen levens heeft vanwege haar goede zorg?
- Stephan Bulgakov, Abdul en Jeroen al verschillende jaren buiten De Bondgenoot wonen, maar nog steeds het bondgenootleven in zich meedragen?
- Jan Ravoet in de herfst elke morgen vroeg de bladeren van het terrein veegt en dat dit een meditatieve en inspirerende uitstraling heeft?
- Er zo'n prachtige plantsoentje is aangelegd door de Bondgenoten dat een anonieme 'aanbidder' uit de buurt er een plakkaat heeft opgehangen waarop met grote letters staat: MOOI ?
- Sinds dit papier er hangt de bondgenoten zich volgens Lise en Stefan bewuster zijn dat ze mooie mensen zijn?
- Manuel voor Margriet en Lise in het fietsenhok een extra contactdoos heeft aangelegd om hun elektrische brommers aan op te laden?
- Douwe acrobatische toeren uithaalt hoog op de steiger terwijl hij de kozijnen van de appartementen vakkundig repareert? En dat Douwe, of hij nu hoog op de steiger staat of niet, altijd oog heeft voor de mensen die er onder langs lopen? Zo horen de kinderen ineens van grote hoogte: 'Hoe was het op school?'
- Davien (die zo goed met dieren kan omgaan) twee dwergpapegaaitjes heeft die dikke vriendjes zijn? De één geeft kusjes, en de ander zegt: Hatsjoe!
- Elisabeth tegenwoordig op dinsdagochtend gastvrouw is, samen met Davien?

- Kunstenaar Manuel een schilderijenserie maakt van het Kootwijkerzand en dat wij ervan genieten, omdat hij steeds nieuwe werken in het Grote Huis hangt?
- Het nieuwe boek van Elisabeth al een tweede druk heeft gekregen?
- Er in de tuin van De Bondgenoot een mannelijke en een vrouwelijke palmboom staan die elkaar bevruchten?
- De hele familie de Bruin plus Jan Ravoet in november een suikervrije maand hebben gehouden, zodat ze in december 'los' kunnen?
- Kleine Eva al begint te praten en soms tijdens de lunch vrolijk roept: 'Hee! Opa en oma!'
- Stephen zijn boodschapjes altijd hardlopend doet?
- Marijn, Maartje, Luís, Bertus, Stefan, Dirk en ex-bewoner Niels van plan zijn elke maand 300 km te rennen? En dat na de eerste maand (november) de teller pas stopte bij de 380 ? Dat is gemiddeld per persoon per maand bijna 55 km!
- Lise vaak achter de piano in het Grote Huis zit en al heel mooi speelt?
- Wendy is verhuisd naar Apeldoorn? Dat we een mooi afscheid hebben gevierd en dat ze regelmatig terug wil komen om gastvrouw te zijn?

*Een prachtige regenboog,
door Liesbeth op de foto
gezet vanuit haar tuin!*

Zorg-leefgemeenschap De Bondgenoot

Bezoekadres: **De Bondgenoot 21 / 2772BX / Barneveld**

Postadres: **De Bondgenoot 20 / 3772BX / Barneveld**

E-mail: **info@bondgenoot.nl**

Telefoon secretariaat: **06 44 98 25 35**

Website: **www.bondgenoot.nl**

IBAN: **NL02 INGB 0655 1344 92 / BIC: INGBNL2A**

